

18

நகரத்தின் நீழல்

இப்பொழுதெல்லாம், யாழ்ப்பாண ரெயில்வே ஸ்டேசனில் திருவிழாக் கூட்டந்தான்.

தினசரி இவ்வளவு சனக்கூட்டம் எங்கே போகின்றதோ? எங்கிருந்து வருகின்றதோ?

அந்த நெருக்குவாரக் கூட்டத்துடன் அள்ளுண்டு, ஏற்றுண்டு, வெளியேறிய பொழுதுதான் சாவகாசமாக மூச்சுவிட முடிகின்றது.

தென்னோலைகளினால் அடைக்கப்பட்ட வேலிகளைக் கொண்ட யாழ்ப்பாண மாநகர வீடுகள் அமைதியை இழந்து, இயந்திர வேகத்திற்குத் தன்னை ஈடுகொடுக்கும் கோலத்தை இங்குதான் பார்க்கலாம்.

எத்தனை எத்தனை விதமான டாக்ஸிக்காரர்கள்! அவற்றில் கூட முண்டியடித்துக்கொண்டு ஏறுவதிலேதான் எவ்வளவு வேகம்? பேரமாவது, மண்ணாவது! சிறு சக்கரப் பற்களின் சுழற்சியில் காசு காட்டும் அந்தச் சின்னஞ் சிறு வலதுகை இரும்புப்பெட்டியில் உள்ள நம்பிக்கைதான் என்ன?

முன்னரெல்லாம் ரிக்ஷாக்களும், குதிரை வண்டிகளும் தான் பிரயாணிகளுக்கு வாகனம். இவைகளை விட்டால், நடராஜா சர்வீஸ்தான்.

என்ன இருந்தாலும் இந்த ரிக்ஷாக்காரர்களுடன் பேரம் பேசுவதில் இருக்கின்ற குஷி ஒன்று இருக்கின்றதே அட்டா, அதை அனுபவித்துப் பார்த்தால் தான் ரசனை விளங்கும்.

“ரெண்டுருவா தா, தம்பி!”

“என்ன உதிலை கிடக்கிற நல்லூருக்கே?”

“என்ன ராசா, நீ இப்பிடிச் சொல்லுறாய்? ஒருநாளும் ரிக்சோவில் போகவில்லையே...?”

“உதுதான் கூலி?”

“ஏறு துரை; ஒண்டரை ரூவா தா! ம்... ஏறு.”

“ஒரு ரூவா தான் தருவன்.”

“அதுக்கு வேறை ஆளைப் பார்.”

இப்படியான பேரப் பேச்சுகள் இப்பொழுது கிடையாது. “பீம் பீம்” “பூம் பூம்” என்ற கார்களின் ஹார்ன் இரைச்சல் தான். மனிதக் குரல்களுக்குப் பதிலாக இயந்திரங்களின் உறுமல்.

டாக்ஸிகளைத் தாண்டியதும் ஒதுக்குப்புறமாக இரண்டு ரிக்ஷா வண்டிகள். நான் அங்கு நடையைக் கட்டுகின்றேன். என்னைக்கண்டதும் சின்னட்டி, “தம்பியே! போன கிழமையும் வந்தியளே! இங்கை ஆருக்காகிலும் சுகமில்லைக் கிகமில்லையே?” என்று வாய்நிறையச் சிரித்து வரவேற்று, வாடிக்கைகாரர் குந்தியிருக்கிற தும்பு மெத்தையைக்கையால் தட்டிச் சுத்தம் செய்கிறான். “ம்... சரி: ஏறுங்கோவன், தம்பி.”

நான் ரிக்ஷாவில் ஏறிக்குந்துகிறேன். “இல்லைச் சின்னட்டி, இங்கை ஒரு காணியிலை கரைச்சல். அதுதான் அடிக்கடி கொழும்பிலை இருந்து வரவேண்டி இருக்கு” என்று அக்கறையுடன் சொல்லுகிறேன்.

சற்றுத்தூரத்தில் புத்தம் புது மோரீஸ் மைனர் வாகனத்தின் கதவுகளைத் திறந்துகொண்டு ஏறுகிறார், அமிர்தலிங்கம். அவரொரு பிரபலஸ்தர். என்னைத் தெரிந்திருந்தாலும் தெரியாதவரைப்போலக் காட்டிக் கொள்ளும் முகத்திருப்பம். ஏனென்றால் இந்த இயந்திர யுகத்தில், மனிதனை மனிதன் இழுக்கும் ரிக்ஷாவில் நான் பிரயாணம் செய்வதைப் பார்த்து மனதிற்குள் என்னை வெறுத்து ஒதுக்கிக்கொண்டாரோ, என்னமோ! ஒருவேளை காட்டுமிராண்டி என்று என்னை எண்ணிக்கொண்டிருக்கலாம்.

அமிர்தலிங்கம் காருக்குள் ஏறி அமர்வதற்கு முன்னரே, சின்னட்டி, ஏர்க்காலைச் சற்றே தூக்கி ரிக்ஷா வண்டியைச் சமநிலையில் நிமிர்த்திப் பிடித்து, இழுக்க ஆரம்பித்தான்.

கார்கள் குறுக்கும்மறுக்குமாக ஓடி, சின்னட்டியின் பொறுமையைச் சோதித்தன. கிடைத்த இடைவெளியைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்ட அவன், வண்டிச் சில்லை வெட்டித் திருப்பி, தார் ரோட்டில் ரிக்ஷாவை ஏற்ற முயற்சித்தான்.

“டேய், மடையா! கார் வாறது பின்னாலை; தெரியவில்லையா?”

சாரதி ஆசனத்தில் வீற்றிருந்த அமிர்தலிங்கம் ஐயா அவர்களுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. அதனால்தான் சின்னட்டியின் மீது சீறி விழுகிறார்.

ரிக்ஷாவை ஒரு ஓரமாக ஒதுக்கிய சின்னட்டி, “ப்பூ! இந்தக் கார்க்காறன்களுக்குப் புதுசாக் கொம்பு முளைச்சக் கிடக்காக்கும்!” என்று வாய்க்குள் முணுமுணுத்தபடியே வண்டியை வேகமாக இழுக்கிறான்.

நடந்து செல்லும் பிரயாணிகளைத் தாண்டிக் கொண்டு ரிக்ஷா வேகமாக உருளுகின்றது.

முன்னர் நிலையத்துக்கு முன்பக்கம் வரிசையாக இருந்த கடைகளெல்லாம் புகையிரத நிலைய விஸ்தரிப்புத் திட்டத்தினால் தரைமட்டமாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

அன்று,

இந்த இடத்திலேதான் இருந்தது எவரெஸ்ட் ஹோட்டல். ரெயில் வருகிற, போகிற நேரங்களில் நடக்கும் வியாபாரத்தில் ஒரு கம்பீரம் இருக்கும். எதிரே மலையாளத்தான் கடைச் சுவரிலேதான் ரீகல் தியேட்டருக்கு வரவிருந்த பயங்கர இங்கிலீஸ் சீரியல் சண்டைப் படத்திற்கு விளம்பரம் ஒட்டியிருந்தது. அதைப் பார்த்ததும் எவரெஸ்ட் கடையில் ஒரு சினிமாப் பத்திரிகை வாங்கலாம் என்ற எண்ணம் என் மனதில் நிழலாடியது. அதை வாங்கிக்கொண்டு, வீதியில் எறியப்பட்ட வாழைப்பழத் தோலை உண்ண விரைந்த தெருப்பொறுக்கி மாடொன்றுடன் மோதித் திரும்பக் கைப்பெட்டியை இடது கைக்கு மாற்றியபொழுது...

“தம்பி...!” என்ற குரல் பின்னாலிருந்து கேட்டது.

திரும்பிப் பார்த்தேன்.

ஒரு கையால் ரிக்ஷாவின் ஏர்க்காலைத் தாங்கிய வண்ணம் மறு கையால் தன் முகத்தில் ஒட்டியிருக்கும் அழுக்கைப் பார்க்கிலும் அழுக்கு மிகுந்த சீலைத் துண்டினால், பசிக்களை இழையோடியிருக்கும் முகத்தில் சற்றே வேர் விடும் வியர்வைத்துளிகளை உரஞ்சித் துடைத்தவாறு, ரிக்சோவிலை ஏறுமன் தம்பி நான் கொண்டுபோறன் என்று கேட்டான் சின்னட்டி.

நடுவயதைத் தாண்டி, குடும்ப பாரத்தால் நசியுண்டு, பசியினால் உடல் உலர்த்தப்பட்டு, ரிக்ஷா இழுப்புத் தொழிலால் கூனிய முதுகுடன் அவன் காட்சி தந்தான்.

“வேண்டாம்; நான் நடந்து போயிடுவன்.”

“அதுக்கில்லை ராசா. எனக்கொண்டும் புழைப்பில்லை... விடியக்காத்தாலை குடுக்கிறதைக் குடுங்க... ஏறுங்க தம்பி” என்று கொஞ்சதலுடன் கெஞ்சினான்.

நான் அப்பொழுது இளமைத் துடிப்பின் இலட்சியவாதி, மனிதன் மனிதனாக வாழ வேண்டும். ஒரு மனிதன் ஏறிக் குந்தியிருக்க, இன்னொரு மனிதன் மாட்டைப்போல இழுப்பது அநாகரிகமானது. இழுப்பது மனிதப்பண்பையே வேறுக்கும் தொழில். சம தர்மக் கொள்கையில் ஒன்று ரிக்ஷாவில் ஏறாமலிருப்பதும் என்ற நியதியைக் கெட்டியாக நம்பியிருந்தேன். அந்த மனிதா பிமான ஜீவகாருண்யப் பிரச்சினையை எத்தனை வார்த்தைகளினாலும் எந்த விதமான தன்மைகளில் சொன்னாலும் அவன் விளங்கிக் கொள்ளமாட்டான்

என்றே பட்டது. நிலைமை சங்கடமானதுதான்.

பதிலொன்றும் சொல்லாமல், நான் சிங்கள பேக்கரியையும் தாண்டி, நடந்து கொண்டிருந்தேன்.

ஓட்டமான, விரைவைப் பெறாத வேகமான நடையில் சின்னட்டி பின்னால் தொடர்ந்து வந்தான்.

“தம்பி, இஞ்சை பாரும்; ரெண்டு மூன்று நாளாய்க் காய்ச்சலாலை நான் ரிக்சோவைக்

கையால் தொடக்கூட இல்லை. இண்டைக்குத்தான் வந்தனான். துலைதூரத்துக்கு ஓட ஏலாது. இப்பிடிச் கிட்டடி இடத்துக்கெண்டாலும் போனாத்தான் வீட்டிலை சோத்துலை கைவைக்கலாம். உங்கட உழைப்பிலை இது பெரிய காசே? நானொன்றும் பேசயில்லை. கொண்டுபோய் விடுறன். ஏதோ பாத்துக் குடுக்கிறதை மனசு போலக் குடுத்தாச் சரி” என்று சொல்லி, ரோட்டில் சாக்கடை யோரமாக ரிக்ஷாவை நம்பிக்கையுடன் நிறுத்தினான்.

இரக்கத்தை யாசிக்கும் விழிகள்! பரிதாப உணர்வு நெஞ்சை குடைந்தது. இரக்கம் என்பது கண்ணீர். ஒரு கணத்தின் வெடிப்பில் தோன்றி உதிர்ந்துவிடுகின்றது. இரக்கத்திற்குப் பதிலாக வர்க்க ரீதியான இரத்த தான யாகம்தான் தொழிலாளிகளின் முழுவாழ்க்கையையுமே மாற்றியமைக்கும் என்று நான் நம்பும் தத்துவ விளக்கத்தில் நம்பிக்கை இழக்கவில்லை.

கைப்பெட்டியைத் தெருவில் வைத்துவிட்டு, பைக்குள்கைவிட்டுத்துளாவினேன். நான் இன்னமும் யோசிப்பதாகவே அவன் நினைத்திருக்க வேண்டும். என் கருமித் தனம் தான் எனது தயக்கத்திற்குக் காரணமாக இருந்திருக்கலாமென்று அவன் கற்பித்திருக்கவும் கூடும்.

“தம்பி, உங்களிட்டை நான் கூட எடுக்கல்லை, ஐம்பேசேத்துக் காசுக்கு யோசிக்கிறியளே?” தன் மன வெதும்பலின் உஷ்ணத்தை மூச்சாக வெளிவிட்டான்.

“உண்மையைச் சொன்னால் என்ன! உன்ரை ரிக்ஷாவிலை ஏறி உன்னிலை நான் சவாரி செய்யவிரும்பவில்லை. நீயும் மனுசன். நானும் மனுசன். அதுதான்... உனக்குச் சொன்னாலும் புரியாது போலை” என்று சொல்லி அவன் கையில் ஐம்பது சதக் குத்திக் காசொன்றை எடுத்து வைத்துவிட்டு நடக்கத் தொடங்கினேன்.

என் சமதர்மக் கோட்பாட்டினைக் கெட்டியாகக் காப்பாற்றிவிட்ட வெற்றி முறுவல்!

சற்றுத் தூரம், வீதிக்குக் குடைபிடித்து நிழல் பரப்பும் வாகை மரத்தையும் தாண்டி, பிள்ளையார்கோவில் ஒழுங்கையையும் கடந்து நடந்திருப்பேன்.

ரிக்ஷா வேகமாக என்னைத் தாண்டி நின்றது. வெறு வயிற்றில் இழுத்த களைப்பு. மேலும் கீழும் வெட்டிக் கிளர்ந்தெழும் மூச்சினை விட்டுச் சின்னட்டி நின்றான்.

‘இதென்னடா, காலங்காத்தாலை வம்பை விலைக்கு வாங்கியிருக்கிறேன்! இதுகளுக்கு எப்படிக் குடுத்தாலும் அண்டாது’. என்று என் பரம்பரையான மத்தியதரவர்க்க உணர்வு ஒரு கணம் தலைநீட்டி எட்டிப் பார்த்தது.

ஒரு இமைப்பொழுதுநேரத்தில் கல்லாகிய மனதுடன், “என்ன சும்மா போகவிட மாட்டியே?” என்றேன்.

சின்னட்டியின் கண்கள் கலங்கின. பசி வேக்காட்டில் உலர்ந்திருந்த உதடுகளை நாக்கால் நக்கிக் கொண்டான்.

“தம்பி! குறை நினைக்காதையும். நான் ரிக்சோக்காரன். உழைச்சுப் பிழைக்கிறவன். பிச்சைக்காரனில்லை!” என்று சொல்லி நான் கொடுத்த நாணயத்தைத் திருப்பித் தந்து விட்டு ரிக்ஷாவை நிமிர்த்தினான்.

ஒரே ஒரு கணம்...

“அவன் மனிதன்!”

“மனிதன், உழைக்கும் சக்தியையே நம்பி வாழுவான்.”

“இந்தா...”

“என்ன, தம்பி?”

“ரிக்ஷாவைக் கொண்டா.”

நான் ரிக்ஷாவில் ஏறிக்கொள்ளுகின்றேன்.

இந்தச் சம்பவங்களில் நீந்திய நான், அதற்குப் பின்னர் சின்னட்டியின் நிரந்தர வாடிக்கைக்காரர்களில் ஒருவனாகிவிட்டேன்! ஏறும் பொழுதெல்லாம் அவனும் நானும் கலகலப்பாகப் பேசிக்கொள்வோம்.

இன்று வழக்கத்திற்கு விரோதமான மௌனம்...

ரிக்ஷா ஸ்டேஷன் சந்தியால் திரும்பி, ஆஸ்பத்திரி வீதியில் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

“என்ன தம்பி, பேச்சுமூச்சைக் காணேன்? காணியிலை வழக்குச் சித்தா யங்களோ?”

“இல்லை சின்னட்டி. அவ்வளவு கரைச்சலில்லை. இண்டைக்கு எப்பிடியும் முடிஞ்சிடும். அது சரி... உன்னை பாடு எப்பிடி?”

“தெரிஞ்சதுதானே! தம்பியைப் போலை ரெண்டொருத்தர் வந்தா உண்டு; இல்லாட்டிப் போனா, வெறும் ரிக்சோவை இழுத்துக் கொண்டு வீட்டை போகவேண்டியது தான்.”

“அப்ப வீட்டுப்பாடுகளை ஆர் கவனிக்கிறது.”

“ஏன் தம்பி, பொய்சொல்ல வேணும்? என்றை மூத்தவன் இப்ப ராக்கியிலே வேலை செய்யுறான். சோத்துக்குப் புழையில்லை. பாடுபட்ட உடம்பு வீட்டிலை சும்மா குந்தி இருக்க முடியுதே? நான் இதை இழுக்கிறதும், என்றை மோனுக்கும் புடிக்குதில்லை. என்னையும் கார் ஓட்டப் பழக்கிவிடுறானாம்... பேய்ப் பொடியன்! இந்த வயசுக்குப் புறகு எப்படிக் காரோட்டுறது எண்ட விசயம் எனக்கென்னவோ விளங்கேல்லை.”

பழக்கப்பட்ட கால்களும், அந்தக் கால்களின் உதை சக்தியால் ரிக்ஷாவும் அடைக்கல மாதாகோவிலைத் தாண்டி ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன...

- டொமினிக் ஜீவா -

அரும்பதங்கள்

தினசரி	-	நாள்தோறும்
எற்றுண்டு	-	உதைபட்டு
கோலத்தை	-	அழகை
சின்னட்டி	-	ரிக்ஷாகாரரின் பெயர்
பிரபலஸ்தர்	-	பிரபல்யமானவர்
சோத்துக்கு புழையில்லை	-	சாப்பாட்டுக்கு குறைவில்லை
மோனுக்கு	-	மகனுக்கு
சமதர்மக்கோட்பாடு	-	பொதுவுடைமைக் கொள்கை
இலட்சியவாதி	-	குறிக்கோள் வழி நடப்பவர்
யாகம்	-	வேள்வி
சித்தாயங்கள்	-	சிக்கல்கள்/பிரச்சினைகள்

கிரகித்தற் பயிற்சி

பின்வரும் வினாக்களுக்கு விடை எழுதுக.

1. ரிக்ஷாக்களும் குதிரை வண்டிகளும் பயன்பட்ட காலம் போய் டாக்ஸிகள் வழக்கத்துக்கு வந்தபோது பயணிகள் பேரம் பேசாமலே டாக்ஸிகளில் ஏறியதற்கான காரணம் யாது?
2. இச்சிறுகதையில் கதை சொல்லியாக வரும் பாத்திரம் ரிக்ஷாவில் ஏறுவதற்காக முன்வைக்கும் காரணம் யாது?
3. இதே நபர் முன்னர் ரிக்ஷாவில் ஏற மறுப்புத் தெரிவித்ததற்கு முன்வைத்த காரணம் யாது?
4. “நான் ரிக்ஷாக்காரன்; உழைச்சுப் பிழைக்கிறவன்; பிச்சைக்காரனில்லை” என்ற கூற்று வலியுறுத்துகிற அம்சம் யாது?
5. ரிக்ஷாக்காரர் தொடர்ந்தும் அதே தொழிலை மேற்கொள்வதற்காகக் கூறும் காரணம் யாது?

செயற்பாடு

‘இச்சிறுகதை உழைப்பின் மகிமையை எடுத்துக் காட்டுகிறது’ - விளக்குக.

சொற்புணர்ச்சி II

மெய் முன் உயிர் புணர்தல்

★ கல் + ஐ → கல்லை

பொன் + ஆபரணம் → பொன்னாபரணம்

மேலே உள்ள இரண்டு புணர்ச்சிகளிலும் நிலைமொழியீற்றில் மெய்யெழுத்துக்களும் வருமொழி முதலில் உயிரெழுத்துக்களுமே இடம்பெற்றுள்ளன. புணர்ச்சியின் போது இரண்டிலுமே நிலைமொழியீற்று மெய் இரட்டித்துப் புணர்ச்சி நடைபெற்றிருப்பதனை அவதானிக்கலாம். தனிக் குற்றெழுத்தை அடுத்து சொல்லிறுதியில் வரும் மெய்கள் வருமொழி முதலில் உயிர்வரின் இரட்டித்துப் புணரும்.

★ பால் + ஐ → பாலை

அவன் + ஆல் → அவனால்

கடல் + அலை → கடலலை

மேலே உள்ளவை இயல்பாகப் புணர்ந்துள்ளன.

தனிக்குற்றெழுத்தை அடுத்த சொல்லிறுதியில் வரும் மெய்கள் தவிர்ந்த ஏனைய சொல்லிறுதி மெய்கள் வருமொழி முதலில் உயிர்வரின் இயல்பாகப் புணரும்.

மெய்முன் மெய் புணர்தல்

அ) மகர ஈற்றுப் புணர்ச்சி

★ மரம் + கிளை → மரக்கிளை

வட்டம் + பெட்டி → வட்டப்பெட்டி

நிலம் + சரிவு → நிலச்சரிவு

மேலேயுள்ள புணர்ச்சிகளில் நிலைமொழியீற்றில் மகரமெய்யும் வருமொழி முதலில் வல்லின மெய்களும் வந்துள்ளன. இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் புணர்ச்சி எவ்வாறு இடம்பெற்றுள்ளது என்பதனை நோக்குவோம்.

நிலைமொழியீற்று மகரமெய்கெட்டு வருமொழிமுதல் வல்லினமெய் இரட்டித்துப் புணர்ச்சி இடம்பெற்றுள்ளதை அவதானிக்க முடியும்.

தொகைச் சொல்லாக்கத்தில் மகராற்றின்முன் வல்லினம் வந்தால் மகராறு கெட்டு வல்லினம் மிகும்.

★ மரம் + கொத்தி → மரங்கொத்தி

பழம் + சோறு → பழஞ்சோறு

சில சந்தர்ப்பங்களில் மகராற்றின் முன் வல்லினம் வந்தால் மகராறு கெட்டு வல்லினத்திற்கு இனமான மெல்லினம் மிகும்.

★ பனை + தோப்பு → (பனை + அம் + தோப்பு) → பனந்தோப்பு

தென்னை + குருத்து → (தென்னை + அம் + குருத்து) → தென்னங்குருத்து

சில தொகைச் சொல்லாக்கத்தில் தோன்றும் அம் சாரியையின் மகராறு வல்லினம் வந்தால் மகராறு கெட்டு வல்லினத்திற்கு இனமான மெல்லினம் மிகும்.

★ மரம் + ஐ → (மரம் + அத்து + ஐ) → மரத்தை

பணம் + ஆல் → (பணம் + அத்து + ஆல்) → பணத்தால்

சில மகராற்றுப் பெயர்ச்சொற்கள் வேற்றுமை உருபு ஏற்கும்போது அத்துச்சாடியை பெற்றுப் புணரும்.

ஆ) ணகர, னகர ஈற்றுப்புணர்ச்சி

மண் + குடம் → மட்குடம்

காண் + சி → காட்சி

பொன் + காப்பு → பொற்காப்பு

பொன் + பதக்கம் → பொற்பதக்கம்

மேலேயுள்ள புணர்ச்சிகளை நன்கு அவதானிப்போம். நிலைமொழியீற்று ணகரம் டகரமாகவும் னகரம் றகரமாகவும் திரிபடைந்து புணர்ந்துள்ளன. எனினும் தற்கால வழக்கில் இவ்வாறு புணர்ச்சி எழுதுவது குறைவடைந்தே வருகின்றது.

இ) லகர, ளகர ஈற்றுப் புணர்ச்சி

★ கல் + கள் → கற்கள்

கடல் + கரை → கடற்கரை

நாள் + கள் → நாட்கள்

முள் + செடி → முட்செடி

மேலேயுள்ள புணர்ச்சிகளை அவதானித்தால் நிலைமொழியீற்று லகரம் றகரமாகவும் ளகரம் டகரமாகவும் திரிபடைந்து புணர்ந்துள்ளமையை அறியமுடியும்.

★ கால் + கள் → கால்கள்
நூல் + கள் → நூல்கள்

மேலேயுள்ள புணர்ச்சிகள் இயல்பாகவே இடம்பெற்றுள்ளன. நெட்டுயிர்களை அடுத்துவரும் லகர ஈறு மாற்றமடைவதில்லை.

★ நல் + நூல் → நன்னூல்
எள் + நெய் → எண்ணெய்

மேலேயுள்ள புணர்ச்சிகளில் லகர, ளகர ஈற்றின் முன் மெல்லினம் வந்த சந்தர்ப்பங்களில் அவை முறையே னகர, ணகரங்களாக திரிபடைந்துள்ளன. தற்கால வழக்கில் லகர, ளகர ஈற்றின் முன் மெல்லினம் வரும் சந்தர்ப்பங்களில் அவை முறையே னகர, ணகரங்களாகத் திரிபடைதல் மிகக்குறைவு.

ஈ) யகர ஈற்றுப் புணர்ச்சி

★ தாய் + பாசம் → தாய்ப்பாசம்
நாய் + குட்டி → நாய்க்குட்டி

மேலேயுள்ள புணர்ச்சிகளில் வல்லினம் மிகுந்துள்ளதனை அவதானியுங்கள். தொகைச் சொற்களில் யகர ஈற்றின் முன் வரும் வல்லினம் மிகும்.

★ மெய் + ஞானம் → மெய்ஞ்ஞானம்
செய் + நன்றி → செய்ந்நன்றி

தனிக்குறிலை அடுத்து நிலைமொழியீற்றில் யகரமெய் வந்து வருமொழி முதலில் மெல்லினத்தோடு புணரும் புணர்ச்சியே மேலுள்ளது.

இங்கு மெல்லினம் மிகுந்துள்ளமையை அவதானிக்கலாம். ஆனால் தற்கால வழக்கில் இவ்வாறான புணர்ச்சிகள் குறைவாகும்.

உ) ரகர ஈற்றுப் புணர்ச்சி

தேர் + திருவிழா → தேர்த்திருவிழா
வேர் + கிழங்கு → வேர்க்கிழங்கு

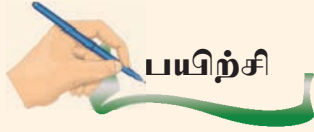
மேலே நிலைமொழியீற்றில் ரகர மெய்யும் வருமொழித் தொடக்கத்தில் வல்லின மெய்யும் வந்து புணர்ந்துள்ளன. இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் தொகைச் சொல்லாக்கத்தின்போது வல்லினம் மிகும். ஏனைய சூழல்களில் இயல்புப் புணர்ச்சி இடம்பெறும்.

ஊ) ழகர ஈற்றுப் புணர்ச்சி

தமிழ் + தென்றல் → தமிழ்த் தென்றல்

தமிழ் + சங்கம் → தமிழ்ச் சங்கம்

மேலுள்ள புணர்ச்சிகளில் நிலைமொழியீற்றில் ழகர மெய் வந்து வருமொழித் தொடக்க வல்லின மெய்யுடன் புணர்ந்துள்ளன. இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் தொகைச் சொல்லாக்கத்தின்போது வல்லினம் மிகும். ஏனைய சந்தர்ப்பங்களில் இயல்புப் புணர்ச்சியாக அமையும்.

பின்வருவனவற்றைப் பிரித்து எழுதுக; அவற்றில் புணர்ச்சியின்போது இடம் பெற்ற மாற்றங்களை இனங்கண்டு எழுதுக.

1. ஆணழகன்
2. பாற்பண்ணை
3. கட்பொறி
4. தென்னோலை
5. நாட்குறிப்பு
6. இரும்புப்பெட்டி
7. சதுரப்பலகை
8. பாற்குடம்
9. முட்செடி
10. தமிழ்க் கவிதை

விமர்சனம்

உலக இலக்கிய மரபில் இலக்கியம் உருவான சமகாலத்திலேயே இலக்கிய விமர்சனம் என்ற முறையும் தோன்றிவிட்டது. இலக்கிய விமர்சனத்துக்கு உள்ளாகாத இலக்கியம் தன்னைக் கூர்மைப் படுத்திக்கொள்ள முடியாது என்பது அறிஞர்களின் கருத்தாகும். தமிழில் தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்தே இலக்கிய விமர்சனம் ஆரம்பித்துவிட்டதை எம்மால் அறியமுடிகிறது. இலக்கிய விமர்சனமானது சமகால இலக்கிய நிகழ்வுகளுக்கும் எதிர்கால இலக்கிய தேவைகளுக்கும் இடையே இணைப்பினையும் இயைபினையும் ஏற்படுத்தும் ஒன்றாக அமைகிறது. எனவே இன்றைய மாணவ சந்ததியினர் சிறந்த வாசகராகத் திகழவும் உயர்தரமான ஆக்க சிந்தனையாளராக மிளிரவும் வேண்டுமெனில் விமர்சனத்தின் முக்கியத்துவம் பற்றி அறிந்தவர்களாகத் திகழ்வது அவசியமானதாகும். இதன் வாயிலாகத் தாமே பரிணமிக்க விமர்சகர்களாகவும் வேண்டியது அவசியமாகும்.

விமர்சனம் என்றால் என்ன?

1. ஓர் இலக்கியப் படைப்பின் பயனாக வாசகர் அடையும் பயன், அனுபவக் குறிப்புகள் தான் விமர்சனம்.
 2. இலக்கிய விமர்சனம் என்பது குறை நிறைகள் கண்டு, தரம் அறிந்து வகைப்படுத்தும் ஓர் செயற்பாடு எனவும் கூறலாம்.
- ஓர் இலக்கியத்தைப் படித்து அதன் குறை நிறைகளைச் சுட்டிக்காட்டி தரமான இலக்கியப் படைப்பிற்கு வழி காட்டுபவரை **விமர்சகர்** என்போம்.

விமர்சனத்தின் பயன்கள்.

1. ஓர் இலக்கியம் சமூகத்தில் உயர் மதிப்பீட்டைப் பெற வழிவகுக்கும்.
2. படைப்பாளிகள் தரமான படைப்பை உருவாக்க உதவும்.
3. சிறந்த வாசகர்களை உருவாக்கத் துணை செய்கிறது.
4. இலக்கியப் படைப்பின் உண்மையான நோக்கை அறிய உதவும்.
5. சமூகத்தின் அழகியல் உணர்வையும் இரசனை மட்டத்தையும் விருத்திசெய்யும்.

விமர்சகரின் பண்புகள்

தொடர்வாசிப்பை மேற்கொள்பவர்.

இலக்கியத்தின் தரத்தை அறிய உதவுபவர்.

சமூக அக்கறை மிக்கவராக இருப்பவர்.

நடுநிலைமை கொண்டவர்.

பன்னூற் புலமை கொண்டவர்.

நுண்ணிய அறிவுடையவர்.

துணிவுடையவர்.

1. விமர்சனம் என்றால் என்ன என்பதற்குரிய மேலதிக விளக்கங்களை தொகுக்குக.
2. விமர்சனம் செய்யப்படுவதன் நோக்கம் குறித்து கருத்துரைக்குக.
3. விமர்சனத்தினால் ஏற்படும் நன்மைகளை அட்டவணைப்படுத்துக.

செயற்பாடு

ஏதேனும் ஒரு இலக்கியத்தின் சிறுபகுதியை விமர்சித்து சிறுகட்டுரை எழுதுக.